

en Mulighed for, at ogsaa en Del af Brande Sogn kan gaa ind under den Ordning. Det er, fordi jeg frygter, at det, at vi give Meget til det ene Sogn, som efter min Mening ikke har været meget hensynsfuldt overfor det andet Sogn, skal blive til Stade for dette, at jeg for Dieblisset er mod dette Forslag; men jeg haaber, at man i en nær Fremtid, atter kan spøsselsætte sig dermed, og at det navnlig ikke skal vente, til der, saaledes som — ikke som Ministeren sagde et Flertal, men — Noget ønske, kan blive en samlet Overveelse, thi skulle vi først have en samlet Overveelse over, hvorledes samtlige kirkelige Forhold skulle være, saa vilde det blive, jeg vil ikke sige aldrig, men i alt Fald sent. Jeg tror, at en stykkevis Reform paa dette Punkt vil vise sig heldigst. Men de 15—18 Kvadratomile, her er Tale om, ligge i eet Stykke, og derfor er det nyttigt, at man omtrent veed, hvor meget der skal til, inden man begynder. Dermed vil jeg ikke sige, at der absolut skal paa eengang gives Alt, hvad der skal til. Jeg indrømmer, at, dersom det var et Flertal, der udtalte sig, som den ærede Minister nævnte, saa var der ikke nogen Udsigt for Kirker paa den Egn i Fremtiden, netop fordi man henviser til en samlet Overveelse. Jeg tror imidlertid nok, at det Tal, der gjør denne Henvisning, ikke er Flertal; jeg tror nok, at de Lo, der ikke have indtaget noget bestemt Standpunkt, dog ere nærmest tilbøjelige til at ønske, at der gjøres Noget. Jeg er forvisset om, at der i Virkeligheden er et Flertal for at ville have denne Sag ordnet i en ikke alt for fjern Fremtid paa de Hedeegne, der visstelig have Trang dertil, og det har netop været mig en Glæde at have erfaret, at er der noget Sted et inderligt, religiøst Liv, hvor man med Tro og Varme slutter sig til den gamle Tro, saa er det fortrinnsvis i Hedeegnene; men naar der staar i Ministeriets Begrundelse af Vædringsforlaget, at det er ogsaa nødvendigt, at der bygges to Kirker i Gistrup, fordi der er indtraadt saa mange Sætterere i Gistrup, saa skal jeg ikke lægge Dølgemaal paa, at jeg betragter denne sættereriske Bevægelse som meget bedre, end hvad der var isorveien; thi da var der en komplet Død. Høllere lidt Bevægelse, selv om der er et og andet Usundt deri. — Jeg bemærker udtrykkeligt, at det ikke er en mormonisk Bevægelse, der har været, men en ren Død, og Præsterne kunne jo ogsaa være af en saadan Bessaffenhed, at ikke just deres Mængde skaber Liv, men, at jo flere man sender, desto mere dødt bliver det. Det er ikke absolut sikkert, fordi vi fik Præster og Kirker i Gistrup, at vi derfor fik Sættererne derovre bort. Det kommer an paa Præsterens Bessaffenhed. Jeg skal bemærke til de Herrer, der have udtalt sig, som de have, og som den ærede Minister gjentagne Gange sigtede til, at, naar de have henvist til Skolen, tror jeg, at denne Henvisning

ikke har Stort at betyde for Gudstjenesten. For det Første kan man ikke vel komme bort fra Sædvane i den Grad, at man benytter Skolen til Sakramentsforvaltning, og at saa vil den egentlig kun kunne benyttes til Prædiken; men dernæst skal jeg bemærke, at dertil udfordres i det Mindste et nogenlunde ordenligt Lokale; men det er der sandelig ikke i Gistrup. Jeg tvivler om, at der overhovedet er Andet end smaa Skoler, om der i det Hele er Andet end en Omgangsskole. Derfor tror jeg nok, at Henvisningen til Skolen er ikke paa sin rette Plads. — Med Hensyn til Vædringsforlaget om Kirken i Padese, hvortil ogsaa den ærede Ordfører er med, og med Hensyn til hvilket det forekom mig, at den ærede Minister var mindre stærkt interesseret, skal jeg dog bemærke, at, naar han mente, at det ikke var noget Offer, der var gjort af de Paagjældende, maa det dog forekomme ikke ganske ubetydeligt, naar man i temmelig stor Hurtighed kan sammenskyde Halvdelen af, hvad Kirkens Opsørelse koster, og naar han henviste til, at Kirkeeieren kunde gjøre det, saa kjender jeg intet Middel til at faae ham dertil. Jeg veed ikke, om Nogen har noget Middel til at tvinge Eiendeieren dertil. Hidtil have vi været nødt til at hjælpe disse Egne, naar de selv have gjort Noget, medens Kirkeeieren enten ikke har kunnet eller ikke har villet. Det forekommer mig derfor nok, at det i det Punkt vilde være at straffe den Ukyldige for den Skyldige, selv om Kirkeeierne skulde kunne have Gvne og ikke gjøre det, men heller ikke lovmæssig ere forpligtede dertil. Jeg skal derfor i Overensstemmelse med min Hovedbetragtning, at det, at der er Trang til en Kirke, og at Befolkningen vil bringe Offer for sllige Formaal, hvilket i og for sig maa anses for et glædeligt Tegn, maa bevæge os til at gjøre Noget, anbefale ogsaa dette Forslag om Tilskud til Padese Kirke paa det Bedste. (Ordføreren: Det er et Ækvivalent). Nei, det ene er ikke Ækvivalent for det Andet, jeg vilde gjøre saaledes, uanset, om der var Tale om Kirker i Hedeegnene eller ikke. — Dernæst er der Frederiks Hospital. Jeg billiger fuldkommen den Stilling, den ærede Minister har indtaget dertil, at han ikke har villet sætte Betalingen for Patienterne op. Hospitalet har jo længe arbeidet med Understød, og man har søgt paa to Maader at faae Understødet til at vige, nemlig dels derved, at man har villet have Patientpengene forhøiede, og dels derved, at man har villet have Statstilskudet forhøiet. Jeg tror, at det er rigtigt, at Statstilskudet forhøies, saa meget mere som der ellers kan være nogen Fare for, at den Ret, Hospitalet har faaet til at indlægge udenbys Patienter, kunde, jeg vil ikke sige blive helt borttagen, saa dog i alt Fald blive mødt med mindre Bevillie end hidtil, thi det er klart, at det maa være Bestyrelsen om at gjøre, at søge at skaffe Balance tilveie. Det er mig bekjendt, at Uformuende nu, naar